

Arrest

nr. 120 329 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart te handelen als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X en die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 tot weigering van verblijf (bijlage 14) en van het samen met deze beslissing ter kennis gebrachte bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De minderjarige A. R. dient op 28 november 2012 een aanvraag in om toelating tot verblijf als bloedverwant in neergaande lijn van de heer A. N., van Macedonische nationaliteit.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 februari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 12 juni 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 26§4 , tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

[...]

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §1,4° van de wet van 15.12.1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011.

De toestemming van de moeder kan niet aanvaard worden, gezien de handtekening op de brief met de toestemming van de moeder manifest niet overeenkomt met die op haar nationaal paspoort. Er moet een ondertekende toestemming van de moeder zijn met een officiële legalisering door de plaatselijke autoriteiten van haar handtekening. Daarbij moet tevens een officiële vertaling van deze toestemming voorgelegd worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Samen met de eerste bestreden beslissing wordt verzoeker op 12 juni 2013 tevens een bevel tot terugbrenging ter kennis gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan [A. N.]

[...]

van Macedonische nationaliteit,

[...]

bevel gegeven de genaamde [A. R.]

[...]

van Macedonische nationaliteit

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Art. 7 al. 1-2 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 : regelmatig verblijf verstreken.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, de schending aan van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat de wetgever op geen enkele manier heeft aangeduid hoe de toestemming dient te worden bewezen zodat in casu alle middelen van recht gebuikt mogen worden.

Dat het feit dat de handtekening mogelijk afwijkt van de handtekening van het paspoort is niet onlogisch gezien de moeder van het minderjarig kind niet kan schrijven.

Dat voor de volledigheid verzoeker een nieuwe verklaring voegt waaruit haar toestemming blijkt.

Dat in ieder geval door te eisen dat er een ondertekende toestemming met officiële legalisering van haar handtekening wordt gevoegd heeft gedaagde een voorwaarde toegevoegd aan de wet daar deze niet bepaalt onder welke vorm deze toestemming dient kenbaar te worden gemaakt. [...]”

3.1.2. De in casu relevante bepalingen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– [...]

– [...]

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]”

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigerde in casu het recht op verblijf van de minderjarige R. A., omdat de toestemming van de moeder – waarbij zij verklaart akkoord te gaan met het verblijf van de minderjarige bij diens vader in België – niet kan worden aanvaard. Hiertoe geeft verweerder aan dat de handtekening op de voorgelegde toestemming manifest niet overeenstemt met de handtekening van de moeder op haar nationaal paspoort. Verweerder vraagt een ondertekende toestemming van de moeder met een officiële legalisering door de plaatselijke autoriteiten van haar handtekening en een officiële vertaling.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat het bewijs diende te worden geleverd dat de moeder haar toestemming gaf voor het vervoegen van de minderjarige bij diens vader in België.

Verzoeker betoogt dat de wijze waarop het bewijs van toestemming wordt geleverd vrij is en dat door een ondertekende toestemming met officiële legalisering van de handtekening te vereisen een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

De Raad merkt evenwel op dat de bij de aanvraag gevoegde toestemming van de moeder als dusdanig niet wordt geweigerd omdat de hierop vermelde handtekening niet werd gelegaliseerd door de plaatselijke autoriteiten, doch wel omdat de hierop vermelde handtekening manifest niet overeenkomt met de handtekening van de moeder in haar paspoort.

De Raad wenst in dit verband te benadrukken dat het belang van de voorwaarde vevat in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat de andere ouder die mede het recht van bewaring over de minderjarige heeft zijn toestemming geeft, erin bestaat te verzekeren dat het kind niet zonder medeweten/toestemming van de andere ouder in België kan verblijven en derhalve te voorkomen dat kinderen onrechtmatig van één van hun ouders worden gescheiden. Teneinde aan deze doelstelling te

voldoen, dient aan de hand van de voorgelegde toestemmingsverklaring met zekerheid te kunnen worden afgeleid dat de betreffende ouder zijn toestemming heeft gegeven.

In huidig voorliggende zaak werd een notitieblad voorgelegd waarop zowel in het Nederlands als in een andere taal staat geschreven dat de moeder van de minderjarige haar toestemming verleent opdat het kind in België zijn vaderervoegt. Het blad bevat voor het overige slechts een handtekening die, zoals verweerder correct vaststelde, fundamenteel verschilt van de handtekening van de moeder in haar paspoort. Verzoekers stelling dat dit niet onlogisch zou zijn omdat de moeder niet kan schrijven – hetgeen aangeeft dat zij evenmin in staat was de toestemming als dusdanig te schrijven –, kan in geen geval overtuigen in zoverre verzoeker aldus wenst te betogen dat het wel degelijk een handtekening van dezelfde persoon zou betreffen. Zo dient te worden vastgesteld dat de handtekening in het paspoort van de moeder bestaat uit moeizaam geschreven drukletters die haar voornaam vormen – hetgeen in overeenstemming lijkt te zijn met het gestelde in het verzoekschrift dat zij analfabeet zou zijn –, daar waar de handtekening op de voorgelegde toestemming is geschreven in vlot geschreven schrijffletters. Verzoekers stelling dat een dergelijk fundamenteel verschil in handtekening te verklaren zou zijn door het gegeven dat de moeder analfabeet is, kan niet overtuigen en doet geen afbreuk aan de vaststelling van verweerder dat de handtekeningen dermate verschillend zijn dat niet kan worden vastgesteld dat deze van dezelfde persoon afkomstig zijn en dat de moeder effectief haar toestemming heeft gegeven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde waar hij, gelet op het manifest niet overeenstemmen van de handtekening op de toestemming met de handtekening van de moeder in haar paspoort, oordeelde dat de voorgelegde verklaring niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van de vereiste toestemming van de moeder. Gelet op deze beoordeling die erop neerkomt dat niet blijkt dat de moeder haar toestemming heeft gegeven, kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend.

Gelet op de vaststelling dat aan de hand van de voorgelegde toestemming niet kan worden vastgesteld dat de moeder effectief haar toestemming heeft gegeven, kon verweerder niet anders dan vaststellen dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden voor het minderjarige kind.

In de mate dat verzoeker nog kritiek heeft op het gestelde in de beslissing tot weigering van verblijf waarbij een toestemming met gelegaliseerde handtekening en met officiële vertaling wordt gevraagd, dient te worden opgemerkt dat de eventuele gegrondheid van deze kritiek geen afbreuk doet aan het determinerende motief dat aan deze beslissing ten grondslag ligt en aldus niet kan leiden tot de nietigverklaring ervan. Het betreft een overtollig motief.

Geheel ten overvloede is de Raad van oordeel dat de bijkomende vereiste enkel ter bescherming van het minderjarig kind wordt voorgesteld en geenszins kennelijk onredelijk is in het geval het komt vast te staan dat er sprake is van verschillende handtekeningen.

Waar verzoeker thans bij zijn verzoekschrift een nieuwe toestemming voegt, ditmaal vergezeld van een officiële legalisering, merkt de Raad op dat dit stuk niet voorlag ten tijde van de beoordeling en aldus niet vermag de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten.

Een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen het bevel tot terugbrenging, de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht. Tevens betoogt hij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Dat de bestreden beslissing niet vermeld door wie de bestreden beslissing genomen werd. Er wordt enkel vermeld dat deze werd genomen in uitvoering van “de beslissing van Staatssecretaris voor Migratie”

In ieder geval vermeldt de beslissing niet wie de steller is van de akte en kan verzoeker niet nagaan of de akte zelf genomen werd door een bevoegd persoon. Zulks vormt volgens verzoeker een inbreuk op art. 7 eerste lid 2° alsmede op de materiële motiveringsplicht.

De vermelding van de steller van de akte en de handtekening ervan is een essentieel deel van de beslissing.

Een dergelijk gebrek is dermate ernstig dat het de nietigheid van de akte zelf met zich meebrengt [...]"

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel tot terugbrenging genomen werd in uitvoering van de beslissing tot weigering van verblijf, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen door attaché M.V.

In ieder geval kan verzoeker zich niet beroepen op een geldig verblijfsrecht in navolging van de bijlage 14 die ten zijnen aanzien genomen werd. Het bevel tot terugbrenging stelt derhalve verzoekers illegale verblijfsstatus vast, waardoor verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bevel tot terugbrenging. [...]"

3.2.3. De Raad merkt vooreerst op dat verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft dat verzoeker geen belang zou hebben bij dit middel, nu het bevel tot terugbrenging enkel de illegale verblijfsstatus van het minderjarige kind vaststelt. Hij lijkt aldus aan te geven dat hij bij een eventuele nietigverklaring van dit bevel niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging. De Raad wijst er evenwel op dat het gegeven dat verweerder verplicht zou zijn om een nieuw bevel tot terugbrenging te nemen niet wegneemt dat voorliggend bevel nietig kan zijn of behept met een onwettigheid – bijvoorbeeld een bevoegdheidsoverschrijding, dewelke de openbare orde raakt – waarmee verweerder rekening zal moeten houden bij het uitvaardigen van een nieuw bevel.

Verzoeker betoogt dat op het hem betekende bevel tot terugbrenging niet wordt geduid wie de steller van de akte is en dat hij bijgevolg in de onmogelijkheid is na te gaan of het bevel tot terugbrenging is genomen door een bevoegd ambtenaar.

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt en die zo nodig ambtshalve door de Raad dient te worden opgeworpen.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat op het hem ter kennis gebrachte bevel tot terugbrenging niet staat vermeld door wie deze beslissing is genomen. Er wordt enkel aangegeven dat dit bevel wordt afgegeven "*[i]n uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie*". Een vermelding van de naam en graad van de ambtenaar die de betreffende beslissing zou hebben genomen ontbreekt, evenals een handtekening van de steller van de akte.

Verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, met name de weigering van verblijf, genomen door attaché M. V. Deze stelling van verweerder vindt evenwel geen steun in de tweede bestreden beslissing, in de zin dat hierin op geen enkele wijze wordt aangegeven dat deze beslissing zou zijn genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. De Raad merkt ook op dat de vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten / bevel tot terugbrenging. Een dergelijk bevel kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat het bevel tot terugbrenging – dat is gesteund op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis, in de zin dat hierin wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat het regelmatig verblijf van de minderjarige is verstreken – een aanvullend onderzoek in het licht van artikel 7 van de

Vreemdelingenwet vereiste, staat eraan in de wet dat het bevel tot terugbrenging als een loutere uitvoeringsbeslissing van de eerste bestreden beslissing wordt beschouwd. Er kan bijgevolg evenmin automatisch worden aangenomen dat uit het gegeven dat de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché M. V. zou volgen dat attaché M. V. tevens de tweede bestreden beslissing heeft genomen.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat ook uit de stukken van het administratief dossier niet met zekerheid kan worden vastgesteld door welke ambtenaar het bevel tot terugbrenging werd genomen en of dit attaché M. V. was, zoals verweerder in de nota lijkt voor te houden. Zo blijkt weliswaar dat administratief assistent M. A. op 5 februari 2013 een “[a]anvraag voor bekrachtiging” van onder meer een “2de deeltaak voor b38” richtte tot of toekende aan attaché M. V., doch zonder dat duidelijk blijkt dat deze laatste de aanvraag voor bekrachtiging goedkeurde, laat staan dat blijkt dat het bevel tot terugbrenging – met de motivering die deze kenmerkt – als dusdanig door attaché M. V. werd genomen of tot de zijne werd gemaakt. Het gegeven dat attaché M. V. – van wie niet is betwist dat deze de tevens bestreden beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen – vervolgens op 6 februari 2013 een schrijven richtte aan de burgemeester van de stad Antwerpen met de vraag om de gevoegde beslissingen aan verzoeker ter kennis te brengen, volstaat niet om met zekerheid te kunnen vaststellen dat ook de beslissing houdende bevel tot terugbrenging door attaché M. V. werd genomen. Verder dringt ook de vaststelling zich op dat in zoverre voornoemd administratief assistent een “2de deeltaak voor b38” zou hebben aangemaakt, op geen enkele wijze blijkt dat zij hierbij de motivering van het bevel tot terugbrenging zoals dit is opgenomen in de beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gebracht, heeft opgesteld.

De Raad besluit dan ook dat het voor verzoeker of de Raad niet mogelijk is vast te stellen wie de tweede bestreden beslissing – met de bijbehorende motivering – heeft genomen en of dit gebeurde door een ambtenaar die hiertoe de vereiste bevoegdheid had.

Gezien de onmogelijkheid voor de Raad de bevoegdheid *ratione personae* van de auteur te controleren, stelt de Raad (ambtshalve) de nietigheid van de tweede bestreden beslissing vast.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 tot weigering van verblijf.

Artikel 2.

Het bevel tot terugbrenging afgeleverd op 12 juni 2013 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS